

KE SPOLUPRÁCI VÁCLAVA HAUERA S VINCENCEM PRASKEM

L u m í r D o k o u p i l

Václav Hauer (*17. 2. 1860), rodák z Křimic na Plzeňsku, náležel k čelným osobnostem českého národního hnutí na Opavsku koncem 19. a v prvních deceniích 20. století. Zanícený pedagog, obětavý osvětový pracovník, autor vlastivědných pojednání a dlouholetý redaktor Věstníku Matice opavské patřil k nepočetným příslušníkům české inteligence, usilujících o posílení českého národního vědomí v hraniční části českých zemí, která se netěšila zájmu a přízni vzdálených kulturních center.¹ Ač nebylo jeho původním záměrem setrvat dlouhodobě v oblasti tak odlehlé a odlišné od jeho rodného kraje, navázal po nuceném odchodu Vincence Praska, přední osobnosti českého národního hnutí na Opavsku, na jeho veřejnou, odbornou i redakční činnost a zůstal Slezsku věrný až do svého úmrtí.²

Absolvent plzeňského gymnázia z rodiny nezámožného venkovského kováře, který proto na radu svého profesora a známého dějepisce Plzně J. Strnada upustil od studia oblíbené historie a na pražské univerzitě absolvoval pro školskou praxi výhodnější bohemistiku s klasickou filologií, se již během studií i při krátké pedagogické praxi na školách ve Stěnovicích a Rokycanech s nadšením věnoval osvětové práci.³ Když v roce 1887 nastoupil na místo suplenta na gymnáziu v Uherském Hradišti, netušil, že zdejší pobyt bude jen jednoroční a jeho dalším celoživotním působištěm se stane slezská Opava.

Neodcházel tam rád. Byl přeložen rozhodnutím Ústřední Matice školské ze 7. září 1888,⁴ jak sám zdůraznil ve svých stručných pamětech, „proti vůli

---

¹ K osobnosti Václava Haueru viz FICEK, V.: *Václav Hauer*. Slezský sborník 43, 1945, s. 60-71 (dále jen FICEK...).

² K osobnosti Vincence Praska viz FICEK, V.: *O Vincenci Praskovi. Životopisný náčrt – bibliografie jeho prací*. Opava 1961.

³ HAUER, V.: Všelicos z let studentských a učitelských. In: 1883-1923. Památník českého gymnasia v Opavě. Opava 1923, s. 29-30 (dále jen Všelicos...).

⁴ FICEK..., s. 61.

své“.⁵ Hauerovi se sice město „hned líbilo“,⁶ ale ohromující pro něho byla národní neuvědomělost a letargie obyvatelstva a vyhrocené nepřátelství vůči českému matičnímu gymnáziu a jeho profesorům. Při srovnání prostředí, v němž dosud žil, s novým, do něhož přicházel, i s odstupem času neopomenul uvést, že s „radostí jsem se každého roku odebíral na prázdniny do Čech, abych nabral tam nového osvěžení a vzpruhy duševní“.⁷

Jak sám napsal, do Opavy přicházel i proti vůli ředitele českého matičního gymnázia, tehdy pětáctyřicetiletého Vincence Praska.⁸ Ten jej sice při nástupu přijal vlídně, ale od počátku se k němu choval poněkud odměřeně, jak Hauer napsal snad proto, „že jsem se k němu choval jaksi odbojně“,⁹ s poukazem, že nerespektoval vždy pokyny nadřízených např. v otázce rozšíření kvalifikace a bez vědomí ředitele si vymohl jmenování definitivním profesorem i zvýšení platu. Školní povinnosti však zastával vzorně, svědčí o tom nejen pochvala erudovaného inspektora dr. Konvaliny,¹⁰ ale i slova jeho žáka prof. Josefa Stypy.¹¹

Z pamětí lze soudit, že Hauerův vztah k Praskovi byl zprvu přes mírnou povahu a klidné vystupování začínajícího profesora rezervovaný. Vysoce sice oceňoval jeho zanícenost pro národní práci a literární úsilí, nezapomněl též zdůraznit, že Prasek jej přivedl na gymnáziu k odborné práci a publikování prvních příspěvků, kriticky však nazíral na nedostatky v jeho ředitelské činnosti a nepřehlédl ani detailní poukaz např. na Praskovo chybné navedení studentů při maturitní písemce.¹²

---

⁵ Všelicos..., s. 38.

⁶ Ibid., s. 31.

⁷ Ibid., s. 30.

⁸ O Praskově opavském působení viz DOKOUPIL, L.: *K počátkům českého dějepisectví ve Slezsku (Opavský pobyt Vincence Praska v letech 1883-1895)*. In: *Wiek i stare i nowe*. T. 3, Prace Naukowe Uniwersytetu Ślaskiego nr. 2125, Katowice 2003, s.109-117.

⁹ Všelicos..., s. 38.

¹⁰ Ibid., s. 33.

¹¹ FICEK..., s. 63.

¹² Všelicos..., s. 34, 36, 39.

Jejich vztah se tak paradoxně upevňoval až po Praskově odchodu z Opavy do Olomouce v létě 1895 a zejména po jeho penzionování v roce 1905, kdy přesídlil do Napajedel. Svědčí o tom i bohatá korespondence, dochovaná v pozůstalostech obou osobností, pocházející převážně z tohoto období.¹³ Jednoznačně to dokládá i Hauerovo vyjádření, že „intimnější přátelství mezi mnou a Praskem nastalo teprve po odchodu jeho z Opavy, zvláště od té doby, co jsem jej získal za opětného přispívatele do Věstníku Matice Opavské a kdy jsem se stal roku 1906 po prof. Zukalovi kurátorem Opavského Týdenníku“.¹⁴

Kromě Hauerem zmíněných skutečností ke sblížení přispěla i jeho neúnavná veřejná angažovanost, zejména nezištná činnost v Matici opavské, jíž navázal na dřívější Praskovo úsilí. Od profesorů českého gymnázia se toto zapojení očekávalo; jak Hauer připomíná, „nebylo podniku, jehož by se nebyli zúčastnili,...utrpěla-li česká věc někde nehodu, byli to vinni profesori“.¹⁵ Většina z nich se aktivně zapojovala do činnosti místního Sokola, pěveckého souboru „Křížkovský“ a dalších českých kulturních i hospodářských institucí. Též Hauer, který „mimo školu neznal oddechu“,¹⁶ byl aktivním členem řady z nich: byl činný v Sokole, jeho zaměření a buditelskému nadšení byla blízká činnost Spolku pro zakládání knihoven, často zavítal do místa schůzek opavské české obce „bez rozdílu stavu a povolání“¹⁷ - místní Besedy, ale nejvýznamnější byla jeho dlouholetá práce v Matici opavské.

V roce 1877 založená Maticе opavská zaměřovala v prvních desetiletích existence své úsilí především k podpoře českého kulturního života, zvláště pak českého školství.¹⁸ Hauer se podílel na naplňování tohoto projektu zprvu

---

¹³ Zemský archiv v Opavě (ZAO), Pozůstalost Vincence Praska, inv. č. 171, kart.3 (dále jen Pozůstalost P.); Pozůstalost Václava Hauera, inv. č. 124, kart. 2 (dále jen Pozůstalost H.)

¹⁴ Všelicos..., s. 38.

¹⁵ Ibid., s. 41.

¹⁶ FICEK..., s. 63.

¹⁷ Všelicos..., s. 41.

¹⁸ KRAMNÁ, J.: *Maticе opavská (1877-1948)*. In: Sborník k dějinám města, I, Opava 1998; Kulturněhistorická encyklopedie Slezska a severovýchodní Moravy, I (A-M). Ostrava 2005, s. 546-547.

především jako matiční knihovník, ale navázal i na Praskovo předsednictví a v letech 1904-1912 a znovu pak 1918-1919 stál i v jejím čele. Předsednickou funkci přerušil pouze krátce po svém nástupu v souvislosti s předpokládaným odchodem z Opavy na gymnázium do Chrudimi, ale když se musel tohoto záměru vzdát pro vážné manželčino onemocnění, ztráty nového místa nelitoval, protože, jak uvedl, „tehdy jsem poznal, jak už jsem se Slezskem srostl“,¹⁹ a znovu se předsednictví v Matici ujal.

Z členství v Matici vyplývala hlavně nezbytná osvětová činnost, především ve venkovských obcích na Opavsku, s předsednickou funkcí kromě řady organizačních a zvláště finančních starostí souvisela i četná oficiální vystoupení, zejména při zakládání českých škol a školek. Sám připomíná např. projevy ve Štítině, Podolí, Vlaštovičkách, Neplachovicích a v Karlovci.²⁰ Přestože na tuto práci později rád vzpomínal a nezveličoval nesnáze, které musel překonávat, za nejsmutnější pokládal, že musel bránit Matici proti napadání v českém tisku, která ji citelně poškozovala. Matiční činnost mu však přinesla i uspokojení a ocenění, např. když byl po založení měšťanských škol v Jaktaři v roce 1911 jmenován čestným občanem obce.²¹

K rozvinutí Hauerovy spolupráce s Vincencem Praskem významně přispělo jeho dlouhodobé redigování Věstníku Matice opavské. Praskovi náleží hlavní zásluha, že z příležitostně v roce 1878 vydaného matičního Věstníku vznikl odborný časopis. Zejména po zvolení místopředsedou Matice v roce 1886 prosazoval ve výboru, aby bylo vydáváno pravidelné periodikum,²² ale teprve po dalších šesti letech mohl záměr realizovat.²³ Prasek v době opavského působení připravil k vydání čtyři ročníky Věstníku s pro něho typickým širokým vlastivědným zaměřením, jeho nucený odchod z Opavy v roce 1895, který nesl

---

¹⁹ Všelicos..., s.40.

²⁰ Ibid., s. 42.

²¹ Ibid., s. 42.

²² Opavský Týdenník 17, č. 47, s. 3.

²³ ČEPELÁK, V.: *Věstník Matice opavské*. In: Památník Matice opavské 1877-1927. Opava 1927.

jako těžkou křivdu a zmaření dlouholeté práce, znamenal též přerušeni spolupráce s novým časopisem.²⁴ Po Praskově odchodu se ujala řízení Věstníku tříčlenná redakční rada složená z profesorů opavského matičního gymnázia, jejímž členem byl též Václav Hauer. Ten převzal samostatně Věstník od 10. ročníku v roce 1902 a redigoval jej až do roku 1919. Jak bylo poznamenáno, časopis získal pod jeho „ukázněným a cílevědomým vedením...ponenáhlu pevnou linii vlastivědné ročenky“.²⁵

Bylo výsledkem Hauerova taktního jednání, že se mu podařilo znovu získat pro spolupráci s Věstníkem i zatrpklého Praska. Při své snaze preferovat historické zaměření časopisu a chronickém nedostatku vhodných příspěvků byla pro nového redaktora spolupráce zkušeného vlastivědného pracovníka velmi potřebná, podobně jako dalších známých historiků, např. Josefa Zukala, Jana Kaprase aj. Zároveň bylo známo, že Prasek vlastní velmi cennou korespondenci s významnými činiteli, např. Cypriánem Lelkem, Antonínem Vaškem, Janem Zápalem, která poskytovala velké možnosti pro ediční záměry.

Hauerovo vytrvalé úsilí získat pro spolupráci s Věstníkem péčí o redigování v Olomouci nově založeného Selského archivu hodně zaměstnaného Praska dokládá jejich korespondence. Prasek v nedatovaném dopise, v němž nastínil svou představu o hlavních úkolech české kulturní činnosti a Matice opavské ve Slezsku, Hauerovi napsal: „Z laskavého listu Vašeho, kterým mne pozýváte, abych do Věstníku přispěl článkem, poznal jsem na novo, že Jste jeden z těch několika, který přilnul k věci, přilnul ke Slezsku, i nepotřebuji Vás ubezpečovati, že přání Vašemu rád vyhovím.“²⁶ Hauer pak v listu z 30. prosince 1902 vyjadřuje upřímnou radost z Praskova rozhodnutí, zároveň však na jeho kritické výtky poznamenává, že Věstník může vyjít, „až se příspěvky pro něj

---

²⁴ ZAO, Pozůstalost P., inv. č. 674, kart. 7.

²⁵ FICEK, V., SOBOTÍK, B.: *Rejstřík Slezského sborníku dříve Věstník Matice opavské*, 1-50. Praha 1954, s. 5.

²⁶ ZAO, Pozůstalost H., inv. č. 124, kart. 2, dopis s. d.

seženou“.²⁷ Opakované žádosti o příspěvek se pak pravidelně objevují téměř v každém Hauerově dopise, ještě v říjnu 1912, dva měsíce před Praskovou smrtí, můžeme číst: „Prosím snažně, byste mi práci, kterou jste chystal pro minulé číslo Věstníku, poslal...Kdybych nevěděl, že práce jest hotova, ani bych se neodvážil Vaši Slohutnost obtěžovati.“²⁸ Rozhodně však nebylo v možnostech redaktora naplnit četná, mnohdy velmi autoritativně udílená Praskova doporučení, např. aby Věstník vycházel pravidelně na sklonku roku, či aby s využitím pomoci akademie „Věstník ztloustl, čímž by nabyl váhy...“.²⁹

Po několikaleté cězuře se tak na stránkách Věstníku znovu objevilo jméno bývalého redaktora.³⁰ Nejprve v roce 1903 tu otiskl drobný příspěvek „K dějinám řemesel na Těšínsku“,³¹ v následujícím roce pak obsáhlejší studii „Kněz-kníže. K dějinám toho slova“.³² Nejpřínosnější jsou však Praskovy články, které koncipoval s využitím zajímavé korespondence: v roce 1907 stať „Antonín Vašek a Alois Vojtěch Šembera. Příspěvek k dějinám literárním vůbec a sporům o rukopisy r. 1879 zvláště“,³³ k níž v dopise Hauerovi poznamenal, že ji napsal, „aby naši ´někteří´ Vaška naučili se ceniti u porovnání s jinými učenci a aby také hlavnější věci jim mnohým neznámé a nepřístupné částečně poznali“,³⁴ v závěru života pak připravil pojednání o přední osobnosti českého národního hnutí na Hlučínsku Cypriánu Lelkovi s edicí jeho listů.³⁵

Výsledkem Hauerovy vstřícnosti, s níž reagoval na různé Praskovy požadavky, např. zaslání potřebných materiálů či ocenění Selského archivu,³⁶ i

---

²⁷ ZAO, Pozůstalost P., inv. č. 171, kart. 3, dopis 30. 12. 1902.

²⁸ Ibid., dopis 13. 10. 1912.

²⁹ ZAO, Pozůstalost H., inv. č. 124, kart. 2, dopis 1. 10. 1903.

³⁰ Výjimkou bylo několik drobných nekrologů, zařazených v 7. ročníku v r. 1897, které byly zčásti převzaty z Opavského týdeníku.

³¹ Věstník Matice opavské (VMO) 11, 1903, s. 90-91.

³² VMO 12, 1904, s. 1-8.

³³ VMO 15, 1907, s. 87-108.

³⁴ ZAO, Pozůstalost H., inv. č. 124, kart. 2, dopis s. d. (1907).

³⁵ VMO 19, 1911, s. 1-10.

³⁶ ZAO, Pozůstalost H. V dopise z 1. 10. 1903 Prasek píše: „Žádám za to, abyste ve Věstníku podali referát o Selském archivu (nikoli chválu, které nepotřebuji pro sebe), nýbrž výpočet článků, které se týkají Slezska...“. V závěru dopisu je pro sebevědomého Praska příznačná

respektu k jeho životnímu dílu bylo postupné sblížení obou osobností, které dnes odhaluje hlavně tón Praskových dopisů. Hauer se na Praska obracel o radu při řešení různých problémů, např. při přípravě publikací. Konzultoval s ním koncepci Historické čítanky Slezska, připravované z daru kněze Jana Vyhlídala, a žádal ho, aby „jakožto znatel nejlepší toho, čeho jest Slezsku třeba, poradil...“,³⁷ obrátil se na něho rovněž se žádostí o spolupráci při přípravě Slezského kalendáře, radil se s ním, jak odrážet útoky proti Matici opavské a Věstníku.³⁸ Na druhé straně pro Praska byl významný podnět v Hauerově listu v roce 1907, že je potřebné, aby „...někdo z pamětníků napsal ‘Paměti posledních 40 let na Opavsku’, aby mladší generace měla správný názor. Snad by potom přestaly neoprávněné útoky na osoby, které už vykonaly notný kus práce pro národ...“, který vyústil v přípravě Praskových pamětí.³⁹ Dílo vycházející zprvu na stránkách Opavského týdeníku zůstalo přes Hauerovy urgencye i příslib souborného vydání⁴⁰ vzhledem k Praskově těžké nemoci nedokončeno a souborně s názvem „Půlstoletí kulturních našich snah pro Slezsko“ bylo připraveno jako příloha Věstníku až v roce 1931.

Přes zřetelnou úctu dokázal však Hauer Praskovy názory, o jejichž správnosti pochyboval, odmítnout. Polemizoval např. s jeho myšlenkou, aby Matice osvěty lidové vydávala podobný časopis jako Matice opavská. Marně však doporučoval, aby s využitím Praskovy autority bylo prosazeno finančně i autorsky lépe zajištěné společné periodikum. Poukazoval, že „chybou bylo, že historikové českého gymnasia, sotva se vžili do dějin slezských a mohli pracovat, zase odcházeli jinam a tím nových pracovníků nepřibývá“.⁴¹

---

poznámka: „Byl zde prof. české university dr. Pekař – ten se divil, že Selský archiv má 800 odběratelů, kdežto historický časopis má prý 400.“ Hauerovy zprávy o Selském archivu in: VMO 12, 1904, s. 93-94; 14, 1906, s. 80; 16, 1908, s. 77-82.

³⁷ ZAO, Pozůstalost P., inv. č.171, kart. 3, dopis 2. 8. 1904.

³⁸ Ibid., např. dopis s. d. (1907) a 9. 3. 1911.

³⁹ Ibid., dopis 22. 11. 1907.

⁴⁰ Ibid., dopisy 3. 4. 1911 a 23. 4. 1912.

⁴¹ Ibid., dopis 2. 7. 1910.

Hauer vedl časopis až do vzniku československého státu, v roce 1919 svou dlouholetou redaktorskou práci ukončil. S odstupem desetiletí v jeho činnosti pokračoval další západočeský rodák – prof. Václav Čepelák, jemuž náleží zásluha o překonání úpadku Věstníku, k němuž došlo hlavně ve 20. letech.⁴²

Nejvíce místa v korespondenci obou osobností v závěrečných letech Praskova života zaujala problematika Opavského týdeníku. Zakladatel tohoto konzervativního listu české národní strany ve Slezsku Jan Zacpal jej při svém odchodu z Opavy svěřil do péče tří kurátorů. Jedním z nich se stal Prasek, který vynakládal všemožné úsilí, aby list zachovával Zacpalem vytyčenou linii. Již za redaktorské činnosti Rudolfa Hilla noviny v závěru 19. století trpěly poklesem úrovně i finančními obtížemi, které se prohlubovaly i za vedení Hillova pokračovatele Antonína Otahala. V dopise Hauerovi v březnu 1902 po Hillově smrti charakterizoval Prasek stav slovy že „Týdenník jest planý“, východisko chtěl hledat v „součinnosti Matice Opavské s Týdenníkem“.⁴³

Hauer se listu intenzivně věnoval hlavně od května 1906, kdy se po profesoru Zukalovi stal jedním z kurátorů.⁴⁴ Nesnáze se vyhrotily zvláště v posledních dvou letech Praskova života. Již o Vánocích 1910 Hauer poukazoval na to, že Otahal neplní závazky k matiční tiskárně, a zdůrazňoval, že „Týdenník pozbývá obliby a že je ve skutečném nebezpečí při vzniku nových stran, které si své časopisy zakládají“.⁴⁵ Situaci mu zkomplikovalo též úmrtí významného opavského právníka a dalšího člena kuratoria dr. Františka Stratila na počátku roku 1911, s nímž mohl dosud problémy konzultovat, a zejména

---

⁴² K úloze Václava Čepeláka viz DOKOUPIL, L.: *Opavský pobyt profesora Václava Čepeláka v letech 1924-1935*. In: Sborník prací Filozofické fakulty Ostravské univerzity, 208, 2003, Historica 10, s. 125-141.

⁴³ ZAO, Pozůstalost H., inv. č. 124, kart. 2, dopis 25. 3. 1902.

⁴⁴ Tamtéž, inv. č. 371, kart. 7, „Koncept o poslední době Op. Týdeníka“. V pamětech v poznámce Hauer uvedl, že „dle sdělení J. Vyhlídala už dříve se jednalo o vzetí mém do kuratoria, ale Prasek odporoval, protože kurator prý musí znáti ducha Týdeníku a znáti obsah všech čísel“. Viz Všelicos..., s. 38.

⁴⁵ ZAO, Pozůstalost P., inv. č. 171, kart. 3, dopis 24. 12. 1910.

nemoc a brzký odchod redaktora Otahala v dubnu 1911. Na Hauerovi zůstalo řešení finančních závazků listu, především k matiční tiskárně, komplikované i jeho pozicí předsedy Matice. Ve složité situaci se opakovaně obracel k Praskovi se žádostí o rady, jak dále postupovat. Navrhoval, aby list byl svěřen vydavatelskému družstvu, „v němž byli členové pozdější agrární strany“.⁴⁶ Prasek s poznámkou „...ta naše ´černá´ internationala jest předce jen naše, ale hrůza jde z té ´rudé´“⁴⁷ souhlasil s podmínkou, že družstvo bude spravovat list na zkoušku po dobu jednoho roku. Jednání však nevedla ke zdárnému konci a agráři od listopadu 1911 začali vydávat konkurenční Slezský venkov. Opavský týdeník tak nadále řídil Otahalův spoluredaktor Václav Hans,⁴⁸ který však neplněním finančních závazků a konfliktním vystupováním vyvolával ostré útoky proti Týdeníku a jeho kurátorům. I Hauer si např. v listu „Deutsche Wehr“ vysloužil „čestný titul der Wenzel“ a útoky vedly i k „denunciaci u zemské vlády proti gymnasiu a tiskárně matiční“.⁴⁹ Proto se rozhodl vzdát kurátorství a posléze i předsednické funkce v Matici opavské.

Ani po vystoupení z kuratoria, které s ohledem na v Opavě nepřítomného Praska nerealizoval důsledně, nebyl zbaven starostí. Neměl komu předat péči o fond, knihovnu a zařízení redakce listu; k němu směřovaly i četné návrhy těžce nemocného Praska, který se všemožně snažil zabránit zániku listu. I jeho poslední dopis Hauerovi, napsaný měsíc před smrtí, je věnován rekonstrukci kuratoria.⁵⁰ Na rozhodná slova „...raďte věděti, že já na sebe nevezmu odpovědnost za vedení listu. Jestli list nepřevzme národní strana, potom nastává nutnost list zastaviti“,⁵¹ která předjímala smutný konec Týdeníku v následujícím roce, se Hauer dočkal již pouze stručné odpovědi Praskovy dcery

---

⁴⁶ ZAO, Pozůstalost H., inv. č. 371, kart. 7, „Koncept o poslední době Op. Týdeníku“.

⁴⁷ Ibid., inv. č. 124, kart. 2, dopis s. d.

⁴⁸ Viz Biografický slovník Slezska a severní Moravy, nová řada, 6./18., Ostrava 2005, s. 35.

⁴⁹ ZAO, Pozůstalost P., inv. č. 171, kart. 3, dopis 23. 4. 1912.

⁵⁰ ZAO, Pozůstalost H., inv. č. 124, kart. 2, dopis 23. 11. 1912.

⁵¹ ZAO, Pozůstalost P., inv. č. 171, kart. 3, dopis 23. 12. 1912.

Ludmily Vaňourkové, že otec již není schopen rady a vše musí rozhodnout podle vlastního uvážení.⁵²

K osobnosti svého staršího kolegy a přítele se Hauer opakovaně vracel i po Praskově odchodu. Pro Věstník Matice opavské připravil obsáhlý nekrolog, oceňující Praskův přínos pro Slezsko,⁵³ a z pozůstalosti postupně publikoval i několik připravených pojednání.⁵⁴ Při příležitosti nedožitých Praskových osmdesátin, když Matice opavská uvažovala o vydání některých jeho prací, především druhého svazku Topografie Opavska, obrátil se na Pražákovým dehonestujícím nekrologem⁵⁵ i po letech pobouřené a nedůvěřivé Praskovy dědice se žádostí o zpřístupnění rukopisů a nebyl jako jeden „z otcových dávných přátel“ Praskovou dcerou odmítnut.⁵⁶ A přestože k vydání nedošlo, přispěl významně k tomu, že některé rukopisy z pozůstalosti Matice opavská získala.⁵⁷ Znovu se na L. Vaňourkovou obrátil v roce 1934 z podnětu ředitele matičního muzea dr. Karla Černohorského se žádostí o povolení studia korespondence v pozůstalosti, jehož účelem měla být Hauerem sdílená Praskova rehabilitace „v přítomnosti i pro všecku budoucnost“.⁵⁸

Zaměřením své odborné práce i veřejnou angažovaností se stal právě Hauer nejvšestrannějším Praskovým pokračovatelem v českém Slezsku. Jeho

---

⁵² ZAO, Pozůstalost H., inv. č. 176, kart. 2, dopis 27. 12. 1912.

⁵³ HAUER, V.: *Vincenc Prasek*. VMO 21, 1913, s. 1-15.

⁵⁴ Viz FICEK, V., SOBOTÍK, B.: *Rejstřík Slezského sborníku dříve Věstníku Matice opavské*, 1-50. Praha 1954, č. 168, 381, 713.

⁵⁵ PRAŽÁK, F.: *Vincenc Prasek*. Časopis Matice moravské 37, 1913, s. 357-372

⁵⁶ ZAO, Pozůstalost H., inv. č. 176, kart. 2, dopis L. Vaňourkové 23. 6. 1923.

⁵⁷ Ibid., inv. č. 213, kart. 3, dopis 10. 3. 1926.

⁵⁸ Ibid., inv. č. 176, kart. 2, koncept dopisu 22. 8. 1934.

přínos vyjádřila Matice opavská v pozdravném dopise k jeho pětasedmdesátinám slovy: „...skláníme se před Vaší vykonanou národní, buditelskou a vědeckou gigantickou prací na slezském úhoru“.⁵⁹ Václav Hauer zemřel v Opavě 6. prosince 1942.

---

⁵⁹ Ibid., inv. č. 213, kart. 3, dopis 15. 2. 1935.